

CLINT? JOHN? VAGY ISTEN?

Alapige: 73. Zsoltár

1. BEVEZETÉS | „Milyen jó az Isten ... a tiszta szívűekhez!”^{73,1} – ezzel a kijelentéssel kezdi Ászáf a 73. zsoltárt, és állítása találkozik azzal a nagyon mélyen bennünk gyökerező alapigazsággal, amivel tele vannak történeteink, meséink és népmeséink is, hogy a jó jutalmat kap, a rossz pedig elnyeri méltó büntetését. Hisszük, hogy az emberek annak gyümölcsét aratják, amit elvetnek: ha jót, áldást, ha rosszat, büntetést. Ezt az elvet nevezzük „igazságosságnak”, és akár elfogadjuk, akár nem, de az élet nem működhet igazságosság nélkül, mert enélkül élethetlenné válik a világ. Az igazságosság forrása pedig az bibliai tanítás, hogy a teremtett világ középpontjában Isten áll, aki összeköti a tetteket a következményekkel, és aki azt akarja, hogy a jó virágozzék és a rossz semmivé legyen. Ez a gondolat áll tehát Ászáf kijelentése mögött: „Milyen jó az Isten ... a tiszta szívűekhez!”^{73,1}

2. DE VAN EGY KIS PROBLÉMA! | Ti. az, hogy az esetek többségében nem az igazságosság-elve szerint működik a világ! És ahogyan Ászáf, mi is gyorsan eljuthatunk Isten dicséretétől: „Milyen jó az Isten...”, oda ahová ő eljutott: „De az én lábam majdnem megcsúszott, kis híján elestem jártomban.”^{73,2} **Miért is jutott ide a zsoltáros?** Így magyarázza megingása okát: „Mert láttam az istentelen sikerét, irigyeltem az elbizakodott szerencséjét”^{73,3}.^{EFO} Látta ezt, és ez teljesen összezavarta őt! Mert hogyan lehet az, hogy azok, akik nem törődnek sem Istennel, sem emberekkel, mégsem aratják le istentelenségük ítéletét? Sőt ahelyett, hogy megvetnék őket, inkább nekik van „tekintélyük az emberek előtt, akik isszák szavaikat, mint a vizet.”^{73,10} Sőt úgy tűnik, még Isten is a pártjukra áll, hiszen „jólétben élnek, és egészségesek, amit csak akarnak, véghezviszik. Nincsenek gondjaik, könnyen élnek, nem érik őket bajok és csapások, mint bennünket.”^{73,4-5} És ha Isten is megáldja őket, akkor Ászáffal együtt mi is ezt kérdezzük: „Mi haszna, hogy magamat tisztán megőriztem, szívem megtisztítottam, s tetteimre vigyáztam, hogy ne vétkezzem?”^{73,13} Mi haszna akkor, hogy hitemért és hűségemért szenvedjek, és áldozatot hozzak? Hol van az igazság ebben az életben?!

3. HOL VAGY CLINT? HOL VAGY JOHN? | – kiáltunk elkeseredésünkben. Mert úgy tűnik hiába várjuk, hogy az emberek azt arassák, amit tényleg elvettetek. Milyen jó lenne, ha megjelenne Clint Eastwood vagy John Wick, és elvégezné Isten helyett, amit – úgy tűnik – Ő nem akar, és igazságot osztanának! De valóban jól látjuk ezt? Isten az oka a világ megannyi igazságtalanságának?

Egy ateista egyszer találkozott egy koldusfiúval, aki egy tábla volt a kezében, ezzel a felirattal: „Isten áldjon meg!”. Az ateista nem állta meg szó nélkül: „Mondd, ha Isten szeret, miért nem küld neked ennivalót?” A fiú csak ennyit így válaszolt: „Isten szólt valakinek, de az elfelejtette, hogy törődjön velem.” – Testvérek, Isten bőven ellátta ezt a világot gazdagsággal, erőforrásokkal, hogy a szegénységet, a betegségeket és a társadalmi egyenlőtlenségeket megszüntessük! Minden eszköz ott van a kezünkben. Az Isten a hibás, ha mi elfelejtjük ezeket bölcsen használni arra, hogy felszámoljuk a világban lévő igazságtalanságokat? Talán Isten tehet arról, ha mi csupán önmagunk jólétére koncentrálunk, és ezzel még igazságtalanabb helyé tesszük a világot?

4. JOBB HELY LENNE A VILÁG? | Szerintetek jobb hely lenne ez a világ, ha benne több Clint Eastwood vagy John Wick osztana igazságot? Az emberi történelem számtalan példát

adott arra, hogy teszteljük ezt az elméletet! Olyan rendszerek születtek, amik hátat fordítva Istennek, a maguk vélte igazságok nevében százmilliókat küldtek a halálba. Történelmünk megtanított bennünket arra, hogyha elszakítjuk magunkat a Biblia Istenétől, és a magunk kezébe vesszük az igazságot, a mi igazságunkba milliók pusztulnak bele. Másrészt Ászáffal együtt összezavarodunk, amikor látjuk, mennyire nem működik az igazságosság-elve ebben a világban. Nem értjük: Isten miért nem pusztítja el a rosszat a világban?

5. HOGYAN ENGEDHETI ISTEN? | – kérdezzük, de mit is mondott Jézus? „... *mennyei Atyátok ... felhossa napját gonoszokra és jókra, és esőt ad igazaknak és hamisaknak.*” Mt. 5,43. Vagy emlékszel, mit tanított Péter? „... *az Úr ... türelmes hozzátok, mert nem azt akarja, hogy némelyek elvessenek, hanem azt, hogy mindenki megtérjen.*” 1Pt. 3,9. Nem értjük hogyan engedhet meg Isten ennyi igazságtalanságot ebben világban. *Én pedig azt kérdezem, hogyan lehet, hogy Isten ennyi igazságtalanságukat látva, még mindig nem szűnt meg szeretni és kegyelmes lenni hozzánk?*

6. ÉRTJÜK MI ISTENT, | amikor az áldást vagy átkot is összekeverjük életünkben? *Valahol a világban élt egy házaspár, akik szerették egymást, sokan tisztelték őket, világ életükben igyekeztek jó emberként élni. Sokáig nem lehetett gyerekük, és amikor végre lett, a kis fiúról kiderült, hogy Down-szindrómás. Ők is, a környezetük is azt kérdezte, hogyan arathattak jóságukért egy ekkora tragédiát? De ezen a gyermekén keresztül az élet egy olyan szépségét és szeretetét tapasztalták meg, amit másként sohasem élhettek volna át. Vagy hány család, házasság és gyermek pusztult bele abba a jólétbe, amit a legtöbben áldásnak tartottak?*

Ászáf sem értette azt mi az áldás és mi az átok. Egészen addig nem értette, amíg végül el nem ment az Isten szentélyébe. Amikor a zsoltáros elemelte a tekintetét a világ igazságtalanságairól, amik megbetegítették és elkésérítették őt, akkor Isten megértetett vele valamit. Az, amit mi áldásként hajszolunk, gyakran átokká lesz inkább: „*megértettem, hogy milyen végük lesz. ... Mint ébredés után az álomkép, úgy tűnik el képük, ha fölserkensz, Uram! Bizony, elpusztulnak azok, akik eltávolodnak tőled.*” 73,20.27. S az, amit rossznak gondolunk, semmire sem értékelünk, időpocsékolásnak tartunk, bizony az lenne áldás: „*De nekem olyan jó Isten közelsége!*” 73,28. Milyen tragédia, hogy a jólét, a vélt boldogság oltárán feláldozzuk Isten áldott közelségét!

Hogy jól tudjunk választani, mindannyiunknak szükségünk lenne erre az „ászáfi” szemlélet váltásra: átoknak látni az átkot és áldásnak látni az áldást! Hogy megtapasztaljuk azt a felemelő örömet, ami a 73. zsoltár végén, megannyi keserűség után, hömpölyögve árad: „*Nincs senkim rajtad kívül a mennyben, a földön sem gyönyörködöm másban. Ha elenyészik is testem és szívem, szívemnek kösziklája és örökségem te maradsz, Istenem, örökké! ... De nekem olyan jó Isten közelsége! Uramat, az Urat tartom oltalmamnak. Hirdetem minden tettetted.*” 73,25-26.28.

Zárásként elétek hozok egy imádságot, amiből sokat tanulhatunk: *Erőt kértem az Úrtól, - s ő nehézségeket adott, melyeken megedződtem. Bölcsességért imádkoztam, - és problémákat adott, melyeket megtanultam megoldani. Előmenetelt óhajtottam, - gondolkodó agyat és testi erőt kaptam, hogy dolgozzam. Bátorságot kértem, - és Isten veszélyeket adott, melyeket legyőztem. Szeretetre vágytam, - és kaptam az Úrtól bajba jutott embereket, hogy segítsek rajtuk. Kegyes jóindulata helyett alkalmakat kaptam a jóra. Semmit nem kaptam, amit kértem, és mindent megkaptam, amire szükségem volt. Meghallgatta imádságomat! Sok ilyen meghallgatott imádságot kívánok magunknak!*